

LEGYÉL TE IS DALSZERZŐ!

INTERAKTÍV ÚT A RITMUSTÓL ÉS RÍMEKTŐL A DALOKIG SZEDERREL ÉS LÓCIVAL

KÖVECSES SÁRA (9.A) | KULTÚRA, ZENE

A „Legyél te is Dalszerző!” interaktív előadásán megtudhatjuk, hogyan épül fel egy rock ballada, és Csorba Lóránt és Szeder-Szabó Krisztina beavat minket a dalszerzés titkaiba Tar Ferenc műsorvezető segítségével. Egerben, a Bartakovics Béla Művelődési Központban az előadás után volt szerencsém a művészekkel interjút készíteni. Beszélgettünk a dalszerzésről és saját bandáikról.

Egy kellemes hangulatú interjú Szederrel és Lóciival a gyermekműsoruk után (Fotó: Gólya Tamás)

Sára: - Hogyan született ez az ötlet, hogy az országot járva mutatjátok be a gyerekeknek, mi is a dalszerzés?

Lóci: - Nehéz visszaemlékezni ennek az elejére, mert ezt mi szerintem egy olyan jó 5 éve találtuk már ki, vagy lehet, hogy még több. Tar Feri, aki ennek a műsorvezetője, ő alapította „a Bon-Bon matinét”. Vele gimnázium első óta, 23 éve vagyunk legjobb barátok - az elég régóta van -, és ő velem találtuk ki azt, hogy kéne egy ilyen ifjúsági műsor, amiben közösen lehetne dalt írni, mert az mindig izgalmas. De hát ez nem csak úgy működik, hogy „na körbeülünk egy papír köré, hozunk egy gitárt és akkor megszületik a dal”, hanem azért be kell vezetni ezt az egészet, hogy felépüljön. Először a tempó, milyen jó a ritmus, meg hogy hogyan lehet egy jó dallamot írni, mennyire fontos a dallam, és így szépen sorjában. Kriszti efelől partner volt, egyrészt mi is régóta ismerjük egymást.

Sára: - A gyerekkorostállyal volt korábbi tapasztalatotok már? Vagy bármilyen élményetek esetleg?

Kriszti: - Alapvetően nem, szerintem nekem se, meg Lócinak se - bár mind a kettőnknek vannak gyerekrajongói. Szerintem olyan a személyiségünk, hogy a kicsiknek és nagyoknak egyaránt be tudnak találni a dalaink.

A kölyök interaktív bevonására alapul a matiné (Fotó: Gólya Tamás)

Sára: - Ha már tanítás: Lóci, ha jól tudom, te a tanári pályára készültél eredetileg.

Lóci: -Igen, el is végeztem, van diplomám.

Sára: - És ez hogyan érinti a mostani sikereket, sok az iskolai felkérés? Milyen gyakori a gyermek közönség?

Lóci: -Igen, én iskolában végül nem dolgoztam, csak magántanárként. Szerintem most tök érdekes, hogy ez a nevelői-oktatói pálya újra bekacsintott, mivel a feleségemmel nyitottunk egy családi bölcsődét, és ott most „bölcsődei szolgáltató személyzeti” képzettségem is lett. Most már nem csak bölcsész, de „bölcsődész” is vagyok, és a bölcsődében nem csak pelenkázok, hanem játszok a gyerekekkel.

Sára: - A turnéről tudnátok mesélni, hogy eddig milyen élmények értek benneteket?

Lóci: - Ez egy régebb óta húzódó turné, tehát itt igazából, ha jól tudom, akkor harmadik éve járjuk az országot, és lépünk fel egy csomó helyen, játszottunk Péctől kezdve Szegedig,

tényleg mindenfelé eljutottunk, és azok nagyon szuperek voltak. Volt, amikor kint játszottunk, volt, amikor bent, valamikor egy tornaterembe, valamikor egy kis osztályteremben.

Tar Feri műsorvezető fogja össze a zenés szálakat (Fotó: Gólya Tamás)

Kriszti: - Bölcsikben is voltunk, ovikban, iskolákban, művelődési házakban, szóval az a jó ebben, hogy mindig lehet egy olyan „koncít” csinálni, ami pont a helyhez megfelelő. Akkor mi sem mindig bolondulunk és hangosak vagyunk, hanem lehet egy picit gyerekeskedni. A kisebbeknek vagy másoknak nyilván máshogy meséled el, hogy miről szól egy dal, mint az idősebbeknek.

Sára: - **Ez teljesen érthető, hiszen a „Legyél te is dalszerző!” egy interaktív feladat: a gyerekek is meg ti is részt vesztek benne. Az a gyors asszociáció és a sok ihlet inkább tanult dolog vagy az évek és a tapasztalat?**

Lóci: -Hát egyrészt van egy kis rutin a rímeket tekintve, hogy egyrészt egy-egy fix dolog van, ami így mindig feljön, vagy-vagy ilyen hasonló, tehát vannak ilyen fogózkodók, de amúgy meg az alap lelkiállapoton is múlik, hogy mi jön ki belőlünk, de a megengedés az a lényeg, hogy minden úgy ahogy...

Sára: - „Minden úgy jó, ahogy van...”

Lóci: - Minden úgy jó, ahogy van, ahogy a költő mondja (*idézet egy saját dalukból, a szerk.), köszönöm szépen, meg a lazaság! Az a jó zene, ami laza zene.

Sára: - Az elhangzott, hogy régóta ismeritek egymást, ez elsősorban munkakapcsolat volt vagy baráti alapú?

Lóci: - Azt hiszem, mi egy éjszakai busznak a megállójában ismerkedtünk meg...

Kriszti: - ...Nem, a villamos megállóban!

Lóci:- Így igaz, már a történelemtörténetet nem lapoztam át, és hát először párhuzamosan lettünk barátok és zenésztársak.

Kriszti: Úgy találkoztunk, hogy én basszusgitárost kerestem a rockzenekaromba, és akkor egy próbát megejtettünk, de akkor nem lettünk zenésztársak egyből, de barátok igen, és utána meg elkezdtünk mind a ketten akusztikusan játszani, akkor egyre többször társultunk is, és akkor így maradtunk.

Lóci: - Krisztinek hamarabb lett nagy zenekara, akkor én még csak akusztikus voltam, maradtam egyedül úgymond. Utána nekem is lett nagy zenekarom, és akkor most meg tök jó, hogy így „vissza a gyökerekhez”, hogy megint egy-egy szál gitárral vagyunk.

Szedes és Lóci stílusa felváltva jelenik meg a színpadon, de új, alkalmi dalokkal (Fotó: Gólya Tamás)

Sára: - Ez szuper! Volt egy híres duettetek, a *Szociálisan érzékeny dal*. Az nagyon irodalmira sikeredett, elismerést is kapott - erről tudátok mesélni?

Lóci: - Annak idején volt a „Ki mit Tube” nevű verseny annak az első fordulójára, és arra én véletlen töltöttem fel azt a videót, és kiderült, hogy csomóan megnézték, jó kritikák vannak,

meg akkor az volt, hogy „Úristen, már 30.000-en látták a videód!”... Akkor az ilyen nagy szám volt, és szupi volt, végül országos második lett.

Kriszti: - Akkor azt gondoltam, hogyha már csak ezzel hozzájárultam a „magyar kulturális össztermékhez”, akkor ezzel én már elégedett vagyok.

Lóci: - De hát aztán jött a „Nem táncolsz jobban mint én”, és az talán még magasabbra tette a mércét, nem irodalmi szinten.

Sára: - **A következő kérdésem Kriszti hozzád szólna. A korábbi albumokban is voltak már ilyen mesésebb stílusú dolgok, és ami most készül projekted, a „Salana” már inkább spirituálisabb jellegű. Ezzel egyet értesz? Mert mi nézők eddig így láttuk. És ehhez honnan kaptad az ihletet?**

Kriszti: - Elkezdett érdekelni egyre jobban, főleg így a Covid alatt, a zenének a gyógyító ereje, és elkezdtem ilyen hangfürdő jellegű dolgokat csinálni, klasszikusan ezt hangtállal szokták megcsinálni, de én a hangommal és dobbal. Úgymond a hangok segítik az idegrendszert megnyugtatni és egy ilyen relaxáltabb állapotba kerülni, így ezáltal teljesen más élményt okoz, de ugyanúgy egy belső utazás, mint egy rendes koncert, csak mélyebbre tudsz menni benne.

Sára: – **Egyébként eddig így tapasztalataim szerint nagyon jól sikerült! Lóci, te pedig tényleg sokszínű vagy: a legújabb projekted a 80 nap alatt a Föld körül.**

Lóci: - Így igaz, ez egy Verne regénynek az alapjára készült, most mutatták be a Pesti Színházban. Szerencsére elég jól megy, mármint mindegyik jegy elment a márciusi előadásra is, és akkor még áprilisban, májusban, júniusban is játszok, majd fogunk menni vele szabadterre is - ez a reklámhelye volt. Amúgy pedig nagyon élveztem a lemezt írni, amin a Lóci játszik számok vannak: én írtam az összes dalt, de mégse én adom őket elő, hanem a színészek. Tehát mi vagyunk a zenekar, akik fönt vannak a színpadon és játsszák, de nem én éneklek őket, hanem mások. Ez teljesen új élmény volt, és végül szerintem sikerült megugrani, ráadásul kevés idő alatt: 80 nap alatt kellett az egészet megírni! Tudtam nagyon azonosulni, ahogy mekkora kihívás megcsinálni egy ekkora projektet, és megismerhettem a színészpálántákat, akik húszonévesek, mert ők most a zenész-színész osztályról most negyedikesek, és heten is vannak. A többiek is mind ifjú és leendő színészek, színészhallgatók - fantasztikus volt látni, hogy mennyi energia van bennük: folyamatosan rohannak, énekelnek, egymáson átmásznak, földobják egymást, átöltöznek... Én meg ott állok egyszál gitárral... Végül egy nagyzenekaros produkció lett belőle, szerintem nagyon megtalálta helyét a Pesti Színházban, szóval bárki, aki kíváncsi rá, még vannak jegyek az áprilisi előadásra!

Csorba Lóránt énekes, zenész, dalszerző, valamint már színész és gyakorló apuka is (Fotó: Gólya Tamás)

Sára: – Tehát, ha jól értem eddig távol állt tőled a színház, de most, hogy belecsöppentél, igazán élvezetes volt számodra?

Lóci: – Távol annyira nem állt, mert voltak már eddig is színházi munkáim, voltam már a Temesvárinál Micimackó feldolgozással, a Kolibri Színháznak csináltunk egy Kuflik előadást, amiben szintén Lóci játszik számok vannak, de mások éneklük, csak ott nem vagyok a színpadon, pusztán zeneszerzőként. A 80 napban meg igazából én vagyok a Verne is, tehát én vagyok az író. Szerintem egyre és egyre jobb leszek benne.

Sára: – Biztos, hogy így lesz!

Lóci: – Jaj, de drága vagy, köszönöm a megelőlegezett bizalmat!

Sára: – A *Hadd legyek arról híres* album címadó dalára (aka. *Te leszel a feleségem*) többször előfordult már, hogy az úr a kedvesét élőben, a koncerten kérte meg - milyen hatással volt rád?

Lóci: – Ez egy érdekes dolog, hogy a hálószobámban írsz meg tizenévesen egy dalt, amikor pont valamiért nagyon boldog vagy, vagy rossz kedved van... Aztán ezek a dalok más embereknek az életfilm zenéjükbe így beépül, és jelentős pillanatoknál ott vannak, és kapjuk ezt a visszajelzést, hogy szakításon segítette át, vagy erre kértem meg a kezét, vagy ez szólt amikor bevonultunk egy esküvőn...

Sára: – Nekem van egy személyes tapasztalatom: sógorom nővérem kezét erre a zenére kérte meg, azóta megy a Lóci játszik rajongás!

Lóci: – Tényleg? Szuper! Igazából szerintem ez nagyon jó érzés, hogy azt érzed, hogy hozzá tudtál járulni, hogy más embereknek könnyebb vagy boldogabb legyen az élete. Erről szól a dalszerzés, nem arról, hogy „a rock istenként megjelenek a színpadon”, és hogy bodysurfingeljek.

Sára: – A rockistenről most született egy két érdekes kép!

Lóci: – Ugye, ugye: elengedtem magamat a színpadon.

Sára - Ez is számít a színpadon, főleg, ha gyerekek között vagy. A jövőre nézve milyen közös terveitek vannak a dalszerzőn kívül?

Lóci: - Hát barátok maradunk szerintem, de mi még ezt az előadást akarjuk még jobban kikupálni. Mindig kérdezzük, hogy ki milyen zenét hallgat, szóval ha együtt utazunk, Kriszti mutogatja a gyógyító 17. századi vallásait, és valahogy edukáljuk egymást!

Sára: - Ez igazán szuper, hogy egymást is tudjátok inspirálni, és más-más stílusba is belevonni. És mit üzennétek a jövő dalszerzőinek? A mi iskolánkban több az ének-zene tagozatos kisdíák is, hiszen művészeti iskolai is vagyunk részben. Nagyon érdekli őket, hogy mit tudna mondani kettő tapasztalt dalszerző!

Lóci: – Kitartás!

Kriszti: – Talán azt, hogy bátran vállalják fel az érzelmeiket, gondolataikat, és ne törődjenek azzal, hogy ki mit gondol, mert akkor lesz igazi, ha nem törődnek vele, hanem tényleg amit éreznek, gondolnak, azt adják ki.

Lóci:- Igen, ehhez tudok csatlakozni! Egyik híres előadónak sem úgy kezdődik a biográfiája, hogy „én voltam a legmenőbb csaj az iskolában, és utána tiszta jó dalszerző lettem”. Valahogy mindig az van, hogy a különcök vagy az elnyomottak, az elállófogúak, a szemüvegesek... őbelőlük lesznek a Kurt Cobainek, és hogy tényleg az van, hogy az a sok-sok „nyomiség”, amit most érzel... Az érzésekből lesznek a dalok, és lehet, hogy nem te vagy az, aki a legmenőbbekkel dumál, hanem a sarokban gitározik, akkor valószínűleg jó helyen jársz, mert ezekből a dalokból és érzésekből lesz az, hogy segíthetsz másoknak, amikor hasonló érzésekben vannak.

Sára: – Ezt most kicsit úgy mondtad, mintha egy filmben lennénk.

Lóci: – Igen-igen, egy kicsit unalmasak is ezek a zenész biográfiák, mert ugyanaz történik, de ez az igazság.

Sára: Hálás köszönet az interjúért az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem Gyakorló Gimnáziumának és a Médiák szerkesztősége nevében!

A stábunk a Legyél te is dalszerző! turnéállomásán. (Fotó: Gólya Tamás)